

Dosarul nr. 2ra-844/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Buiucani (jud. I. Chirtoaca)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, G. Dașchevici, A. Bostan)

ÎNCHEIERE

2 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Leonid Grinblat

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Leonid Grinblat împotriva Societății pe Acțiuni „Venera-Z”, Societății cu Răspundere Limitată „Rafax Trans” și Întreprinderii cu Capital Străin „Express Leasing” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la ridicarea sechestrelor

împotriva deciziei din 18 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Leonid Grinblat și menținută hotărârea din 1 august 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 22 mai 2018, Leonid Grinblat, reprezentat de avocatul Roman Aronov a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Venera-Z”, SRL „Rafax Trans” și ÎCS „Express Leasing” SRL, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Ion Furdui cu privire la ridicarea sechestrelor.

În motivarea acțiunii a invocat că în gestiunea executorului judecătoresc Ion Furdui se află procedura de executare a documentului executoriu nr. 2e-989/11 din 14 martie 2011 emis de Judecătoria Economică de Circumscripție, prin care a fost încasată, în mod solidar, de la SRL „Rafax Trans” și SA „Venera-Z” în beneficiul ÎCS „Express Leasing” SRL suma de 59 459,51 de euro, care urmează a fi încasată în lei conform cursului oficial al BNM la data executării hotărârii, cât și taxa de stat în sumă de 29 618 de lei.

Întru executarea documentului executoriu, prin încheierea nr. 032-889/11 din 10 octombrie 2011 și procesul-verbal de sechestru nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017, executorul judecătoresc Ion Furdui a dispus obligarea ÎS „Cadastru” să aplice sechestru asupra terenului cu nr. cadastral XXXXX și construcției cu nr. cadastral XXXXX din mun. XXXXX șos. XXXXX.

A comunicat că prin hotărârea definitivă și irevocabilă din 14 decembrie 2010 a Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de el împotriva lui Constantin Nichitin, fiind încasate de la ultimul, cu titlu de împrumut datorat sumele de 339 600 de lei, 54 706 de dolari SUA și 5 400 de euro, cu titlu de dobânda de întârziere sumele de 127 757,52 de lei, 20 580 de dolari SUA și 2 031 de euro, cu titlu de cheltuieli de judecată suma de 27 042 de lei, iar în total 466 642 de lei, 75 286 de dolari SUA și 7 431 de euro, care urmau să fie convertite în valută națională la data executării hotărârii și 27 042 de lei.

Executorul judecătoresc Valentina Zamșa, în procesul executării documentului executoriu nr. 2-116/2010 din 14 decembrie 2010 emis de către Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a stabilit că la 8 septembrie 2014, în fața executorului judecătoresc s-au prezentat părțile procedurii de executare și anume dânsul și debitorul Constantin Nichitin, convenind asupra încheierii unei tranzacții, după cum urmează: debitorul Constantin Nichitin a transmis în proprietate bunul imobil cu nr. cadastral: XXXXX ce aparține cu drept de proprietate SA „Venera-Z”, la care este director și fondator, iar creditorul Leonid Grinblat va scrie cerere de încetare a procedurii de executare.

Astfel, la 8 septembrie 2014, a înaintat executorului judecătoresc Valentina Zamșa cerere de încetare a procedurii de executare, în legătură cu faptul că a fost încheiată tranzacția translativă de proprietate, conform căreia dânsul a devenit unicul proprietar al obiectului locativ de pe șos. XXXXX mun. XXXXX, alcătuit din construcția cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața totală de 202,3 m² și lotul de teren aferent construcției cu nr. cadastral XXXXX, suprafața de 0,151 ha.

Reieșind din prevederile art. 37/1 din Legea cadastrului bunurilor imobile, a remarcat că sechestrul aplicat prin încheierea nr. 032-889/11 din 10 octombrie 2011 și procesul-verbal de sechestrul nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017 asupra terenului cu nr. cadastral XXXXX și construcției cu nr. cadastral XXXXX, urmează a fi ridicat de către instanța de judecată în lumina dobândirii prin tranzacția din 8 septembrie 2014 a dreptului de proprietate privată de către dânsul asupra obiectului menționat.

Astfel, bunul imobil sechestrat nu mai aparține debitorului SA „Venera-Z”, dar constituie proprietatea lui privată conform tranzacției de împăcare translativă de proprietate din 8 septembrie 2014 și, ca urmare, complexul imobil sechestrat nu poate constitui obiect al urmăririi în prezenta procedură executorie.

Prin urmare, executorul judecătoresc incorect a concluzionat despre necesitatea aplicării sechestrului în temeiul procesului-verbal de sechestrul nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017, deoarece la momentul aplicării sechestrului în anul 2017, acest complex imobil deja aparținea unei alte persoane, și nu SA „Venera-Z”.

Totodată, a indicat că SA „Venera-Z” este de acord cu înregistrarea dreptului lui de proprietate asupra obiectului vizat, însă, acest lucru este imposibil de efectuat, întrucât menținerea restricțiilor aplicate de executorul judecătoresc creează dificultăți reale pentru oficializarea dreptului său de proprietate.

La fel, a evidențiat că tranzacția din 8 septembrie 2014 a devenit irevocabilă și definitivă cu mult înainte de aplicarea sechestrului prin procesul-verbal de sechestrul nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017.

A considerat că inviolabilitatea proprietății sale în cazul dat prevalează univoc față de interesele persoanei terțe ÎSC „Expres Leasing” SRL, în față căreia nu are niciun fel de obligațiuni pecuniare sau de altă natură.

Prin urmare, nu poate răspunde față de persoane terțe cu bunul proprietate privată a lui, dobândit în condițiile legii.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 6, 13 din CEDO, art. 7, 8, 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 20, 26, 46 din Constituția Republicii Moldova, art. 8, 117-118, 123, 130, 166, 239 CPC, art. 214, 315, 316, 499 Cod civil, art. 88, 166/3 Cod de executare, art. 37/1 din Legea cadastrului bunurilor imobile.

A solicitat ridicarea sechestrelor aplicate prin încheierea executorului judecătoresc Ion Furdui nr. 032-889/11 din 10 octombrie 2011 și procesul-verbal de sechestru nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017 asupra terenului cu nr. cadastral XXXXX și asupra construcției cu nr. cadastral XXXXX din mun. XXXXX sect. XXXXX șos. XXXXX, care-i aparțin cu drept de proprietate privată în temeiul tranzacției de împăcare translative de proprietate nr. 004-343R/14 din 8 septembrie 2014.

Prin hotărârea din 1 august 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Buiucani, a fost respinsă pretenția înaintată de Leonid Grinblat privind ridicarea sechestrului aplicat prin încheierea nr. 032-889/11 din 10 octombrie 2011 emisă de executorul judecătoresc Ion Furdui, ca fiind tardivă.

A fost respinsă pretenția înaintată de Leonid Grinblat privind ridicarea sechestrului aplicat în temeiul procesului-verbal de sechestru și/sau de ridicare a bunurilor nr. 032-45r/17 din 23 ianuarie 2017 emis de executorul judecătoresc Ion Furdui, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 18 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Leonid Grinblat și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au conchis că pentru pretenția cu privire la ridicarea sechestrului aplicat prin încheierea din 10 octombrie 2011, termenul de prescripție extinctivă s-a scurs la data de 8 septembrie 2017, pe când, acțiunea a fost înaintată abia la 22 mai 2018, cu omiterea vădită a termenului de prescripție.

În astfel de împrejurări, prima instanță și instanța de apel au constatat tardivitatea pretenției respective, apărarea dreptului reclamantului pe cale judecătorească fiind imposibilă.

Referitor la pretenția privind ridicarea sechestrului aplicat prin procesul-verbal din 23 ianuarie 2017, au reținut instanțele de judecată ierarhic inferioare că, deși dreptul de proprietate dobândit în temeiul actului executorului judecătoresc este valabil fără înregistrarea în Registrul bunurilor imobile, totuși pentru a deveni opozabil față de terți acesta urmează a fi înregistrat în Registrul bunurilor imobile.

În speță, însă, reclamantul nu și-a înregistrat dreptul de proprietate în Registrul bunurilor imobile, precum și nu a demonstrat faptul că s-a adresat cu o cerere de înregistrare până la data sechestrării bunurilor (23 ianuarie 2017), iar organul înregistrării de stat a refuzat înregistrarea.

Prin urmare, dreptul reclamantului nu este opozabil față de terți, inclusiv părților procedurii de executare aflate în gestiunea executorului judecătoresc Ion Furdui.

Respectiv, consecințele neînregistrării și inopozabilității dreptului față de terți sunt imputabile exclusiv reclamantului.

La 9 martie 2021, Leonid Grinblat a declarat recurs împotriva deciziei din 18 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu admiterea acțiunii.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le neîntemeiate și ilegale, care urmează a fi casate, deoarece prima instanță și instanța de apel au comis încălcări esențiale și au aplicat eronat normele de drept material, nu au apreciat corect toate probele anexate la dosar și cercetate în cadrul dezbaterilor judiciare, dându-le o apreciere greșită.

La 20 aprilie 2021, în adresa SA „Venera-Z”, SRL „Rafax Trans”, ÎCS „Express Leasing” SRL și executorului judecătoresc Ion Furdui a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Leonid Grinblat, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 56 vol. II), fiind recepționată de SRL „Rafax Trans”, ÎCS „Express Leasing” SRL și executorului judecătoresc Ion Furdui la 23 aprilie 2021, ceea ce se atestă prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f. d. 57-59 vol. II).

Corespondența expediată în adresa SA „Venera-Z” a fost returnată de către oficiul poștal cu mențiunea „necunoscut” (f. d. 60 vol. II).

La 7 mai 2021, prin intermediul oficiului poștal, OCN ÎCS „Expres Leasing & Microcredit” SA a depus referință la recursul declarat de Leonid Grinblat, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

La 27 mai 2021, prin intermediul poștei electronice, executorul judecătoresc Ion Furdui a depus referință la recursul declarat de Leonid Grinblat, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție, alte referințe nu au parvenit.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată la 14 ianuarie 2021 la adresa electronică a reprezentantului recurentului, avocatului Roman Aronov, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la actele cauzei (f. d. 49 vol. II).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 9 martie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Leonid Grinblat, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Leonid Grinblat, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva

sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Leonid Grinblat urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Leonid Grinblat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic